

[E. Friis.]

bestyrelsens Drøftelser i Raadhussalen angaaende samme Emne. I disse, om jeg saa maa sige, Genklange fra Raadhuset bibeholdt det ærede Medlem Hr. Bindslev sin derværende Ordførers Tone, og Haabet om, at „Melodien skulde være blevet væk“ paa Vejen fra Raadhuset til Rigsdagen, blev altsaa ikke opfyldt. Jeg vil derfor gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem.

Det ærede Medlem nævnte, at Københavns Kommune i sin Fortid havde adskillige Eksempler paa Finansaar, der sluttede med store Underskud, ja, endogsaa meget større end det ved denne Lejlighed omtalte. Det er rigtigt; vi har haft store Underskud før, men jeg tror nok, jeg tør sige: aldrig i en Situation som den nuværende og under Forhold, der kan sammenlignes med de nærværende. Selv under Efterkrigstiden og Verdenskriseperioden var Fremtidsmulighederne trods alle Vanskeligheder af adskillig mere lovende Natur, end de er i Dag. Det gør en betydelig Forskel, og det forrykker Billedet i det ærede Medlem Hr. Bindslevs Fremstilling ganske betydeligt.

Det foreliggende Underskuds Natur er væsensforskelligt fra de af det ærede Medlem Hr. Bindslev nævnte Tilfælde. Dette Underskud er, som Gang paa Gang sagt, fremkommet i en ekstraordinær Situation, forarsaget af en Lovgivning midt i et Finansaar, en Lovgivning af lige saa ekstraordinær Natur som selve Situationen. Det drejer sig om Udgifter af en saadan Art, at de med Rimelighed kun kan afholdes af Driften, ikke af Anlægskapitalen. Det drejer sig saaledes om Udgiftskrav, der bør afholdes af Indkomstskatten og ikke dækkes ved eventuelle Laan, hvad Anlægsforetagender jo hidtil oftest har kunnet. Det er Udgiftskrav, der i videste Omfang bør afholdes inden for det Skatteaar, i hvilket de fremkommer og skal opfyldes. Det er klogeligvis ogsaa dette, der tilstræbes med det foreliggende Lovforslag. Derfor har det ærede Medlem Hr. Bindslev Ret, naar han siger, at man ikke kan møde et saadant Underskud med let Sind. Jeg vil tilføje, at jeg tror ikke, han gør det, til Gengæld tror jeg, han møder det med en Indstilling, der kan foraarsage Fejlsyn. Det er min bedste Overbevisning, at det vil gavne vor By, inklusive Oppositionen, mest, at vi søger at bringe Økonomien bedst muligt i Orden, mens Tiden er inde, det vil sige inden for Skatteaarets Rammer; anderledes udtrykt: Handl efter det gamle

Ord: Opsæt ikke til i Morgen, hvad du kan gøre i Dag!

Det ærede Medlem Hr. Bindslev hører altsaa til dem, der mener, at Ekstraskatten er unødvendig i Aar. Jeg skal kun bekende, at jeg hører til dem, der mener det modsatte.

Naar det ærede Medlem Hr. Bindslev angriber Flertallets Konsolideringspolitik, vil jeg sige, at jeg tror, den Dag ikke vil være fjern, da selv det ærede Medlem Hr. Bindslev og hans Gruppe, om end de ikke højlydt vil tilkendegive det, saa dog i deres Sind vil være glade for, at Flertallets Forudseenhed har lettet Vejen lidt fremover i en tung og vanskelig Tid — for at Tiderne vil blive trange og meget fattige, vil vel ingen, der tør se Sandheden i Øjnene, benægte. Begreber som Anlægskapital og Laan kan nemt forudses at blive Fata Morgana.

Bindslev: Desværre tillader Folketingets Forretningsorden mig ikke, rent tidsmæssigt, at gaa saa nøje ind paa den højtærede Indenrigsministers Indlæg, som jeg gerne vilde, men det er jo muligt, det kan ske ved anden Lejlighed, og jeg vil i alt Fald gøre de Bemærkninger, som Tiden tillader mig.

Ministeren gik ud fra, at der var en Forskel mellem det Standpunkt, jeg indtager som Rigsdagsmand, og det Standpunkt, jeg indtager som Raadmand. Jeg tror at maatte tilbagevise denne Formodning fra Ministerens Side. Ministeren behøver ikke at nære nogen Ængstelse, jeg er fuldt vel i Stand til at behandle dette Spørgsmaal som alle andre ud fra almene Synspunkter. Det, som jeg er gaaet ud fra, er, at der bør vises Københavns Kommune Retfærdighed, og denne Retfærdighed er, har jeg paa en Række Punkter paavist, blevet krænkert i Forholdet til Københavns Kommune.

Jeg kunde ved ganske pudsige Eksempler paavise, hvorledes man fra Statens Side tidligere har baaret sig ad med at raade Bod paa noget af denne Uretfærdighed. Jeg skal saaledes nævne, at da det overhovedet lykkedes at faa sat en Post paa 40 000 Kr. ind som Refusion for Udgifter ved Overpræsidentens Sekretariat, saa blandede man det fra Statens Side sammen med Kravet om, at Københavns Kommune skulde deltage i Udgifterne til Luftfartsselskabet, en Udgift, som ingen anden Kommune i Landet har, men som København som den eneste Kommune i Landet er med til at bære. For 100 000 Kr. om Aaret købte Københavns